

falazatnak mind a délebbi, mind az északabbi szakasza előkerült már Gerevich Tibor ásatása idején; középső része azonban csak most került napvilágra, így ennek nyomvonalát immár végre teljes hosszában ismerjük. Az általunk feltárt szakasz északi vége sajnos roncsolt. Délebbre viszont a falkorona alig valamivel a lefejtett humusz alatt megközelítőleg azonos, de dél felé enyhén lejtő szinten követhető, s csak déli vége húz valamivel mélyebbre.

A fal keleti és nyugati oldalán, nagyjából a falkorona szintjében kisebb-nagyobb foltokban vöröses, égett felületek mutatkoztak. Mivel ezek hozzávetőleg a török útfelülettel is egy szintben, ill. kissé az alatt helyezkednek el, feltehető, hogy valamely török kori pusztulási szintet jelzik számunkra. Mivel azonban a megszabott feltérési mélység alá nem mehettünk, az égett foltok felületéről pedig leletanyag nem került elő, ezek koráról bizonyosat nem állíthatunk.

A középső felülettől keletre, közel a rondella kaputornyához, egy mintegy 1×1 m-es szonda keleti részében viszonylag csekély mélységben előtűnt a rondellát megelőző védmű másik fala is. Értékelhető lelet mindössze egy török kori talpas tál töredéke volt.

A kanyarodó úttól északra lévő, beépítésre és így feltérásra váró területsávban egy munkagödörben a humusz alatt közvetlenül jelentkezett a nyugatabbi fal koronája, majd viszonylag igen csekély mélységben már a fal alapozása bukkant elő. Ez nyilván annyit jelent, hogy az eredeti terepszint jóval magasabban lehetett. A fal mellett, a felszín alatt köves omladékréteg mutatkozott, közvetlenül ez alatt a márga altalajt találtuk.

MAGYAR KÁROLY

56. Budapest, I. Fiáth János utca 14.

Tő

2003. október 27. – november 7., valamint 2004. január 6. – február 14. között feltérést végeztünk a telken. A gépi úton eltávolított vastag, modern síttes réteg alatt egy sárga, agyagos, márgás feltöltési réteget találtunk. Ez a réteg a hegyoldal felé vastagodott, alatta egy, a márgás altalajba mélyített, nagyjából 15 m széles, árokszerű beásás húzódott. Az „árokban” 40–120 cm vastag, szerves, leiszapolódott réteg feküdt, benne török kori kerámiákkal és vas ágyúgolyódarabokkal. A szerves, barna réteg a telek É-i felén is megtalálható volt, de már csak igen vékonyan (5 cm). Itt egy erőteljes nyesést figyeltünk meg, melynek során az eredeti rétegeket eltávolították a felszínről. A felületbe ásva két, párhuzamosan futó, V-alakú, csatornaszerű beásást bontottunk ki, melyek valószínűleg esővíz-elvezetőként működtek. A megfigyelt jelenségeket a leletanyag alapján a török kor végére lehet datálni. Feltehetőleg az 1686-os, Buda visszafoglalásáért folyó ostromkor történhetek ezek a földmunkák, hogy a csapatok felvonulását megkönnyítsék.

BENDA JUDIT

57. Budapest, I. Fortuna utca 14.

Kő

2004. január 28. és március 1. között régészeti megfigyelést és leletmentést végeztünk az épület udvarán. A kivitelezés során az udvar északi oldalán teljes hosszúságban K–Ny-i irányú 2 m széles és 1,5 m mélységű közműárkot húztak, melynek végén 4×3 m alapterületű alapozást ástak ki. Az udvar ÉK-i sarkában a jelenlegi helyreállított késő középkori kerítésfal előtt 120 cm mélységben középkori helyiség ÉNy-i sarka, északi és nyugati falmaradványa került elő. A törtköves mészkő falsarok iránya eltért a kerítésfalétól. A jelenlegi beépítéshez képest ferden húzódó falsarok déli vége 30 cm-re kinyúlt a jelenlegi telekhatár alól. Feltehetően egy korábbi telekbeépítés maradványa került a felszínre. Az árok közepén, a kerítéstől keletre 80–100 cm vastag É–D-i irányú középkori mészkőfal nyoma mutatkozott. A fal teteje egész magasan a mai járószint alatt 20 cm-re húzódott. Kötőanyaga erősen meszes, nagy szemű kavicsos habarcs. Az árok nyugati végén a jelenlegi épület udvari homlokzati síkja előtt 110 cm széles, néhol tégladarabokkal kiegészített pillérmaradvány került napvilágra, melyhez keleti irányban 125 cm hosszan mészkőfal csatlakozott. Mivel a fal keleti végét második világháborús bombatölcsér zárta le, így sem funkciójáról, sem pedig irányáról semmilyen adatot nem ismerünk. Közvetlenül a lakóház udvari homlokzata előtt egy sziklagödör maradványa és a jelenlegi lakóház síkjától eltérő irányú, középkori fal mutatkozott. A terület északnyugati végén egy szemétdöbörből 15–16. századi edénytöredék került napvilágra.

ZÁDOR JUDIT

58. Budapest, I. Fő utca 30–32.

B?, Rő, Kő

2004. július 15–22. között leletmentő ásatást végeztünk a Szent Erzsébetről elnevezett kapucinus templom és kolostor mögött álló barokk melléképülettől (egykor könyvtár és présház) délre, a barokk pince felett, és ettől délre. A régészeti munka megkezdése előtt kimarkoltak egy nagy részt az eredeti rézsűből, ezáltal megsemmisítve a rétegsor nagy részét. A történetek miatt nemcsak a barokk pince fölött folytattuk a leletmentést, hanem a „megmaradt” rétegsorban is. A terület nyesése során a sárga, márgás, agyagos „altalaj” tűnt elő. Ez azonban – mivel a felület a pince déli falának vonalában hirtelen véget ért – azt jelentette, hogy a 18. századi pince ásott és nem fűrt pince. A megépítése után az átforgatott altalajt visszatöltötték a téglaboltozat fölé. A pincétől D-re feltárt rétegsor: az újkori rétegek alatt késő középkori (16–17. század), majd kora középkori (13–14. század) réteg húzódott. Ez alatt egy vastag római kori réteg, ez alatt pedig őskori (bronzkori?) réteg feküdt. A két középkori rétegbe ásva egy K–Ny-i irányú, középkori falcsontot találtunk (alapozás alja). A római kori rétegben kavicsokkal kirakott sütőfelület volt, amit vastag hamuréteg borított.